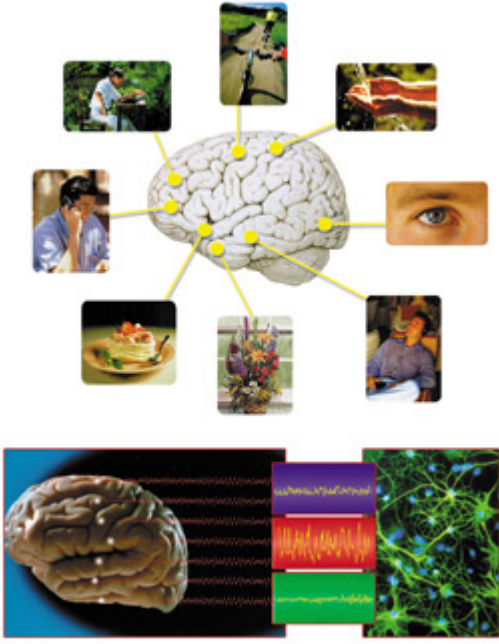

Dünya hayatının beynimizdeki kopyasıyla muhatap olduğumuz teknik bir gerçektir

Yaşadığımız dünyaya ait her türlü niteliği, her özelliği ve bildiğimiz herşeyi duyu organlarımız aracılığı vesilesiyle öğreniriz. Duyu organlarımız aracılığı ile bize ulaşan bilgiler, bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüşür ve bu sinyaller beynimizin ilgili noktalarında yorumlanır. Beynimizin bu yorumları sonucunda biz örneğin bir kitap görürüz, çileğin tadını alırız, ıhlamur ağaçlarını koklar, ipek bir kumaşın dokusunu bilir veya rüzgarda sallanan yaprakların hisirtisini duyabiliriz.

Aldığımız telkinle, hep bedenimizin dışındaki kumaşa dokunduğumuzu, bizden 30 cm uzaklıktaki bir kitabı okuduğumuzu, metrelerce uzaktaki ıhlamur ağaçlarının kokusunu aldığımızı ve çok yükseklerdeki yaprakların hisirtisini duyduğumuzu zannederiz. Oysa, bu saydıklarımızın hepsi bizim içimizde gerçekleşen olaylardır. Kitabın görüntüsünden yaprakların

hisirtisine kadar herşey içimizde, beynimizde meydana gelir.

Bu noktada şaşırtıcı bir gerçeğe daha karşılaşıyoruz: Beynimizde, gerçekte ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beynimizde bulabileceğimiz tek şey elektrik sinyalleridir. Bu, felsefi bir görüş değildir; algılarımızın işleyişi ile ilgili bilimsel bir açıklamadır. Örneğin Mapping The Mind (Zihnin Haritasını Çıkarmak) isimli kitabında bilim yazarı Rita Carter, dünyayı nasıl algıladığımızı şöyle açıklar:

Her bir duyu organı kendine uygun uyarıya cevap verecek şekilde yaratılmıştır. Bu uyarılar ise, moleküller, dalgalar veya titreşimler şeklindedir. Tüm bu çeşitliliklerine rağmen duyu organları temelde aynı görevi görürler: kendilerine özgü uyarıları elektrik sinyallerine dönüştürürler. Bir uyarı ise sadece bir uyarıdır. Kırmızı renk değildir, veya Beethoven'ın Beşinci Senfonisinin notası değildir – sadece bir elektrik enerjisidir. Aslında, bir duyuyu diğerlerinden farklı hale getirmek yerine, duyu organları hepsini benzer hale, yani elektrik sinyallerine dönüştürürler.

Öyle ise, tüm duyulara ilişkin uyarılar, birbirinden tamamen farksız bir formda beyne elektrik akımları şeklinde girerler ve buradaki sinir hücrelerini uyarırlar. Tüm olan budur. Bu elektrik sinyallerini tekrar ışık dalgalarına veya moleküllere dönüştüren bir geri dönüşüm sistemi yoktur. Bir elektrik akımının görüntüye ve bir diğerinin kokuya dönüşmesi ise, bu elektrik akımının hangi sinir hücrelerini etkilediğine bağlıdır. (Rita Carter, Mapping The Mind, University of California Press, London, 1999, s. 107)

Yukarıdaki açıklamalar çok önemli bir konuya dikkat çekmektedir: Bizim dünya hakkında algıladığımız tüm hisler, görüntüler, tadlar ve kokular, aslında aynı malzemeden, yani elektrik sinyallerinden meydana gelmektedirler. Elektrik sinyallerini bizim için anlamlı hale getiren, bu sinyalleri koku, tat, görüntü, ses veya dokunma olarak yorumlayan ise beyindir. Islak bir et parçası olan bu organın, hangi elektrik

sinyalini koku, hangisini görüntü olarak yorumlayacağını bilmesi, aynı malzemeden birbirinden çok farklı duyular ve hisler meydana getirmesi ise büyük bir mucizedir.

Dünyayı Nasıl Algılıyoruz?

Hayatımız boyunca aldığımız telkinle, tüm dünyayı gözlerimizle gördüğümüzü zannederiz. Hatta **"Gözlerimiz dünyaya açılan pencerelerimizdir"** diyebiliriz. Oysa, görmenin bilimsel açıklamasına göre gerçek böyle değildir; çünkü biz gözlerimizle görmeyiz. Gözlerimiz ve gözlerimize bağlı olan milyonlarca sinir hücremiz, sadece **"görme olayının"** gerçekleşmesi için beyne mesaj ileten kablo görevine sahiptirler. Örneğin biz bir çocuk parkında oyun oynayan çocukları izlediğimizde, bu çocukları ve parkı gözlerimizle görmeyiz; çünkü bu manzaraya ait görüntü gözümüzün önünde değil, beynimizin arka tarafında oluşur.

Her insan hayatı boyunca gördüğü herşeyi beyinde görür ve hiçbir zaman gördüklerinin asıllarına ulaşamaz. Gördükleri, dışarıda var olan görüntülerin beyinde oluşan birer kopyasıdır. Bu kopyanın aslının nasıl olduğu ise bizim bilgimizin dışındadır.

Duyuma işlemi de aynı görme gibi gerçekleşir. Diğer bir deyişle dış dünyaya ait görüntüleri nasıl beynimizin içinde görüyorsak, sesleri de beynimizin içinde duyarız.

Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi ile toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Beyinde birkaç konaklamadan sonra mesajlar, son olarak bu sinyallerin işleme koyulup yorumlandığı duyma merkezine iletilirler. Böylece duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Koku algımızın işleyişi diğer duyu organlarımızın işleyişine benzer. Aslında burnumuzun dışarıdan görünen bölümünün görevi sadece bir kanal gibi, havadaki koku moleküllerini içeri almaktır. Vanilya veya gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titreşim tüylerinde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girer. Koku moleküllerinin epitelyum bölgesindeki etkileşimleri beynimize elektrik sinyali olarak ulaşır. Bu elektrik sinyalleri ise beynimizde koku olarak algılanır.

Diğer tüm duyu organlarımız gibi, dokunma hissi de beyinde oluşur. Yani siz bir cisme dokunduğunuzda onun sert, yumuşak, ıslak, yapışkan veya ipeksi olduğunu beyninizde algıyorsunuz. Parmak uçlarınıza gelen etkiler, beyninize yine elektrik sinyali olarak ulaştırılır ve beyninizde bu sinyaller dokunma hissi olarak algılanır. Örneğin siz pürüzlü bir yüzeye dokunduğunuzda, onun gerçekte pürüzlü olup olmadığını veya pürüzlü bir zeminin gerçekte nasıl bir his uyandırdığını asla bilemezsiniz. Çünkü siz pürüzlü bir yüzeyin aslına hiçbir zaman dokunamazsınız. Sizin pürüzlü zemini hissetmek konusunda bildikleriniz, beyninizin belli uyarıları yorumlama şeklidir.

Tat alma algısı da diğer duyu organlarına benzer şekilde açıklanabilir. İnsan dilinin ön tarafında dört farklı tip kimyasal alıcı vardır; bunlar tuzlu, şekerli, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi işlemde sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanır. Bir pastayı, yoğurdu, limonu ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, gerçekte elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır.

Beynimizde Oluşan Dünyanın Aslına Asla Ulaşamayız

Buraya kadar anlatılanlardan açıkça görüldüğü gibi gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri sadece bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Madde hayaldir demek, madde yoktur demek değildir. Aksine biz görsek de görmesek de maddesel bir dünya vardır. Ancak biz bu dünyayı beynimizin içinde bir kopya -diğer bir deyişle algılarımızın yorumu olarak- görürüz. Dolayısıyla madde, bizim için hayaldir. Örneğin, koltuğunda oturarak camdan dışarıyı seyreden bir insan, koltuğun sertliğini, döşemesinin kayganlığını beyninde hisseder. Mutfaktan gelen kahve kokusu gerçekte mutfakta, yani uzağında değil, beyninin içindedir. Camdan gördüğü deniz manzarası, kuşlar, ağaçlar ise yine beyninde oluşan görüntülerdir. Kendisine kahve ikram eden dostu ve kahvenin güzel tadı da yine beyninde oluşur. Kısacası, evinin salonunda oturduğunu ve camdan dışarısını seyrettiğini zanneden bir insan gerçekte, beyninin içindeki ekrandan salonunu, camdan görünen manzarayı izlemektedir. İşte insan, beynindeki ekranda izlediği, anlamlı şekilde biraraya getirilen algılarının tamamına **"yaşamım"** der ve hiçbir zaman beyninin dışına çıkamaz.

Bu izlediğimiz ekranın dışında maddenin gerçeği nasıldır, bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Gerçeği de bizim gördüğümüz gibi mi, örneğin bir yaprağın yeşili dışarıda da böyle mi, bilemeyiz. Veya yediğimiz şekerin tadı gerçekte bu şekilde mi yoksa beynimiz mi onu böyle algılıyor, bunu kesinlikle öğrenme imkanımız yoktur.

Siz mi odanın içindesiniz, oda mı sizin içinizde?

İnsanların, gördüklerinin beyinlerinde bir algı olduğunu kavramalarını engelleyen nedenlerden biri, bedenlerini de bu görüntünün içinde görmeleridir. **"Ben bu odanın içinde olduğuma göre, demek ki bu oda benim beynimde oluşmuyor."** gibi yanlış bir sonuca varmaktadırlar. Onları bu yanlış sonuca götüren yanılgıları ise kendi bedenlerinin de görüntüsüyle muhatap olduklarını unutmalarıdır. Nasıl ki, çevremizde gördüğümüz herşey sadece kopya görüntülerden ibaret ise, kendi bedenimiz de aynı şekilde beynimizde oluşan bir kopya görüntüdür. Örneğin şu anda oturduğunuz koltukta, boynunuzdan aşağıda kalan kısmınızı görüyorsunuz. Bu görüntü de diğerleri ile aynı sistemle meydana geliyor. Elinizi bacağınızın üzerine koyduğunuzda bu dokunma hissi yine beyninizde oluşuyor. Yani siz şu anda beyninizde oluşan bedeninizi görüyor ve bedeninize dokunduğunuzu beyninizde hissediyorsunuz.

Bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntü olduğuna göre, oda mı sizin içinizde siz mi odanın içindesiniz? Bu sorunun doğru cevabının, **"oda sizin içinizde"** olduğu çok açıktır. Ve siz beyninizdeki oda görüntüsünün içindeki bedeninizin görüntüsünü görürsünüz.

Bunu bir örnekle daha açıklayalım. Farz edin ki, asansörü çağırdınız ve asansör geldiğinde üst kat komşunuz da asansörün içinde. Asansöre bindiniz. Gerçekte, siz mi asansörün içindesiniz, yoksa asansör mü sizin içinizde? Gerçek olan şudur: Asansör, içindeki komşunuzun ve kendi bedeninizin görüntüsüyle birlikte beyninizde oluşmaktadır.

Sonuç olarak biz hiçbir şeyin **"içinde"** olmayız. Herşey bizim içimizde, yani beynimizde oluşur. Güneş'in, Ay'ın, yıldızların veya gökte giden bir uçağın bizden milyonlarca kilometre uzaklıkta olmaları da bu gerçeği değiştirmez. Güneş ve Ay da aynı, elinizde tuttuğunuz bu kitap gibi sizin beyninizin içindeki küçük görme merkezinde oluşan kopya görüntülerdir.

Maddenin Gerçeğinin Kavranması İnsanları İman Etmeye Yöneltecektir

Hayatı boyunca ruhuna gösterilen görüntüleri izlediğini fark eden insanlar, hem ruhlarını hem de kesintisizce devam eden bu görüntüleri yaratanın Allah olduğuna kesin olarak inanacaklardır.

Bazı insanların, maddenin sırrını kabul etmemekteki ısrarlarının bir nedeni de, Allah'ın büyüklüğünü ve azametini kavrayıp kendi hiçliklerini kabul etmek istememesidir. Ama bu insanlar kabullenmek istemeseler de ortada tartışmasız bir gerçek vardır: **Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır ve O'nun tecellisidir. Tek mutlak varlık Allah'tır ve Allah'ın yarattığı diğer varlıklar mutlak değildir, birer görüntüdür.** Allah'ın yarattığı görüntüleri seyreden "ben"ler, yani insanlar, Allah'tan birer ruhturlar.

Bu ilim ve bu büyük sır kavrandığı takdirde insanların bilinçleri keskin bir netliğe kavuşacak, üzerlerindeki manevi pus ortadan kalkacaktır. Anlayan herkes Allah'a gönülden teslim olacak, Allah'ı çok sevecek ve O'ndan çok korkacaktır. Bununla birlikte insanların üzerindeki kibir, kendini beğenmişlik gibi hislerin yerini tevazu ve mahcubiyet alacaktır. Allah'ın insanlardan istediği de budur. Bu çarpıcı gerçeği anlayanlar yeni bir bakış açısı kazanacak, yepyeni bir hayata başlayacaklardır. Böylece Allah'ın kudretini gereği gibi takdir edecekler ve Kuran'da, **"Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Oysa kıyamet günü yer, bütünüyle O'nun avucundadır; gökler de sağ eliyle dürülüp-bükülmüştür. O, şirk koştuklarından münezzehtir ve yücedir."** (Zümer Suresi, 67) ayetinde söz edilen kişilerden olmaktan uzaklaşacaklardır.

Büyük İslam alimlerinden Muhyiddin Arabi, bir sözünde, Peygamber Efendimiz (sav)'in bir hadisini aktararak, dünya hayatını rüyalarımıza benzetmiştir:

Hazreti Muhammed Aleyhisselam "insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar" buyurmuştur. Demek ki, dünya hayatında gördüğü şeyler, uyuyan kimsenin rüyasında gördüğü şeyler gibidir. Yani hayaldir. (Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 220)

Pencerenin dışında bir manzara vardır. Ancak, pencereden dışarıdaki manzaraya bakan bir insan, gerçekte, dışarıdaki değil, beyindeki manzaraya ait görüntüyü seyreder.

ELEKTRİK SİNYALİ IŞIK ELEKTRİK SİNYALİNDEN OLUŞAN MANZARA GÖRÜNTÜSÜ

İnsanın gözüne ulaşan ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, beynin arkasındaki görme merkezine gelir. Ardından beynimizin içindeki **"bir şuur"**, beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar.

Rüyasında soğuk bir kış sabahı bahçede oturduğunu gören bir insan, esen rüzgar nedeniyle üşüdüğünü, hatta titrediğini hissedebilir. Oysa bulunduğu yerde ne rüzgar ne de soğuk bir hava vardır. Hatta çok sıcak bir odada uyumaktadır. Buna rağmen üşüme hissini bütün gerçekçiliği ile yaşar. Gerçek dünyada yaşadığı üşüme hissi ile rüyasında yaşadığı arasında bir

fark yoktur.

BEYNİNİZİN İÇİNDEKİ ODADAN ÖMÜR BOYU ÇIKAMAZSINIZ

İçinde büyük bir televizyon ekranı olan kapkaranlık bir odaya girdiğinizi düşünün. Dışarıdaki dünyayı yalnızca bu odanın içindeki ekrandan seyredecek olsanız, doğal olarak bir süre sonra sıkılıp dışarı çıkmak istersiniz.

Bir an düşünün, şu anda da bulunduğunuz mekan farklı değil. Bir kutu gibi kapkaranlık ve küçük kafatasınızın içinde dış dünyaya ait görüntüleri bir ömür boyu seyredersiniz. Ama beyninizdeki ekranda oluşan görüntüleri, bu dar yerden hiç çıkmadan ve hiç sıkılmadan izlersiniz. Üstelik size herşeyi bir ekrandan seyrettiğinizi söyleseler buna kesinlikle inanmazsınız. Gördüğünüz görüntü, o kadar inandırıcıdır ki, binlerce yıldır milyarlarca insan bu büyük gerçeğin farkına varamamıştır.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/dunya-hayatinin-beynimizdeki-kopyasiyla-muhatap-oldugumuz-teknik-bir-gercektir-62294>